

[Qvist Jørgensen]

Når det er sagt – og jeg ved godt, at det er en gentagelse af de socialdemokratiske synspunkter, som vi altså holder fast i – skal det siges igen, at vi synes, det er en ufrugtbar vej, skiftende borgerlige regeringer har valgt for opkrævning og afgørelse af, hvem der skal betale tvangslicensen. Da den valgte kurs bl.a. giver anledning til flere retssager, er det uforståeligt for os, at regeringen stadig har den opfattelse, at man ikke kan, eller rettere vil – og det er nok mere et vil – opkræve den ekstra afgift sammen med Danmarks Radio-licensen eller ved en lignende direkte opkrævningsform. Det er utvivlsomt muligt f.eks. at indføje endnu en linje på licensopgørelsen, hvor den enkelte modtager selv afkrydser sine tv-forhold og tv-muligheder og dermed kommer til at betale, hvad han skal.

Regeringens formelle begrundelse, at tv-licensen er en offentlig afgift på apparatet, mens tvangslicensen er en privatretlig afgift på viderebredning til offentligheden af udsendelserne, er da rigtig nok, men disse forskelle kan ikke retfærdiggøre, at man skal til at stable endnu flere og indviklede opkrævningssystemer på benene, når den endelige regning alligevel havner hos den enkelte tv-bruger, også efter regeringens eget forslag.

Hvis betalingen blev automatiseret og i øvrigt var gældende for alle med et tv-apparat og fastsat under hensyn til de faktiske kanalmuligheder, ville udgiften for den enkelte blive meget mindre end nu, hvor ca. en fjerdedel af landets borgere får pålagt en ekstra udgift, blot fordi de har været så fornuftige at tilslutte sig et fællesantenneanlæg sammen med mindst 24 andre eller har valgt at tilslutte sig det af Folketinget selv lovpriste hybridnet.

Jeg kan godt forstå, at hverken antenneforningerne, de private udlejere, boligselskaberne eller tv-seerne og lejerne finder systemet særlig retfærdigt eller hensigtsmæssigt. Det er en gåde for mig, at regeringen heller ikke denne gang har fundet anledning til at lægge større vægt på, hvad så mange og i øvrigt meget forskellige grupper i befolkningen har sagt gang på gang. Det er ubegribeligt, at regeringen tilsyneladende ikke har fået den tanke, at den måske selv har fejlet eller har et forkert udgangspunkt i denne sag.

Uanset udtalelserne fra Boligministeriet om det modsatte kan jeg fortsat ikke forstå, at man ikke kan eller vil – og igen nok mest vil – finde

frem til et system, der forhindrer, at opkrævningen skal foregå direkte mellem antenneselskab og/eller boligselskab og den tilsluttede bruger. Hverken antenneforeninger eller boligselskaber er oprettet for at opkræve andres privatretlige afgifter og da slet ikke med tilbagevirkende kraft.

Med disse noget barske bemærkninger håber jeg endnu en gang, at regeringen kommer til fornuft og erkender, at den private kunstnerorganisation Copy-Dan selv må stå for opkrævningen af sine penge direkte hos den endelige betaler, nemlig den enkelte tv-seer. Vi medvirker meget gerne i udvalgsarbejdet m.v. til etablering af et sådant simpelt system.

Med hensyn til edb-ophavsretten er der jo sket en vis optøning i forhold til, da vi sidst behandlede forslaget. Vi er imidlertid ikke helt overbeviste om, at den foreslåede ændring er tilstrækkelig, ligesom vi i øvrigt har den opfattelse, at det bør diskuteres, om man overhovedet skal have dette område med ind i netop denne lovgivning. Jeg føler, at det er vigtigt, at vi ganske nøje og præcist får vurderet de indsigelser, vi allerede har modtaget, og her vil jeg især fremhæve de indsigelser, Kassetteudvalget har fremsendt.

Afslutningsvis vil jeg nævne de indsigelser, som Kassetteudvalget fremfører vedrørende lejefgiften, som jeg ynder at kalde det, på plader og bånd hentet på biblioteker. Det er indsigelser, der gør indtryk, hvad enten vi taler om ophavsrets- eller bibliotekslov, altså når vi taler kulturpolitik, og det er vel det, det drejer sig om.

Eva Møller (KF):

Jeg er glad for, at vi med de foreliggende lovforslag nu på baggrund af de syv delbetænkninger, der er kommet fra Ophavsretsudvalget, i hvert fald foreløbig har fået løst alle spørgsmål vedrørende ophavsret. Når jeg siger foreløbig, er det, fordi betænkningerne har været længe undervejs. De første af de syv delbetænkninger kom i 1981, den sidste i 1986, og hele betænkningen forventes her i 1989. Det er så muligt, at vi, når ser vi den samlede betænkning, måske skal foretage enkelte justeringer på det ophavsretlige område, men hvis det er tilfældet, vil jeg gerne allerede her tilsige vores fulde støtte dertil.